

Genovefa

Výčítky svědomí byly tak bolestné, že nikde nenalezl pokoje, nýbrž často volal jako zoufající:

"Ach, Genovefo, kde jsi? Kam se podél můj poklad! Ach přišla nevinná o život, a já jsem příčinou smrti tvé."

Vida lítivý Golo, že všechno dalekem horskou se stávají, opustil zámek a prehlíží ze země, by ho hrabě nemohl postihnouti.

Mimo to přišlo se tato hrozná událost.

Jednou noči odpočíval hrabě v ložnici své i zdál se mu, že strášilo s hrozným hřmotem vyrazilo dvěrce a s velikým lomozem vkočilo do ložnice.

Hrabě polekán, volal sluhy své, kterí přikvapili, načež se utíšil.

Když pak služebníci jej opustili, opětoval se tento sen znovu; opět otevřely se dvěrce a duch, mající na rukou a nohou okovy, procházel se po jízdbě.

Ačkolik byla noc, užel hrabě u dveří postavu bledou, sešlou, která mu kynula.

Veda ho k místu tajnému, ukázala prstem na zem i zmizela, ani slov nepromluvivší.

Když hrabě ráno procitnul, pamatoval se tak dobré na sen, že byl s to, udati místo, kam ho duch byl zavedl.

Šel tam se svými služebníky a poručil kopati. Sotva byla na stopu hluboko, nalezli mrtvolu, mající na rukou a nohou okovy; poznali mrtvolu kuchaře, jež dal Golo otrávit. Hrabě poručil kosti vyhrobati a pochovat v zemi posvěcené i dal za ubohou duši části mše.

Když pak jej vše nevrátili snové zlì, poznal nevinnost kuchaře a výčítky jeho svědomí se zvýšily.

Za nedlouho nabyl nových důkazů.

Čarodějka, jež byla kejklem podvedla hraběte v Štrasburku, byla zatkuta a jako čarodějnici k upálení odsouzena.

Když byla vedena a ke kolu přivázána, prosila soudce, by ji bylo popraveno, před smrtí ještě učiniti vyznání. Povolenlo jí to, načež ona pravila:

"Jsem veliká hrášnice, jež spáchala mnoho zlých, ale nic mne tak nehněte, jako že jsem podvedla hraběte Vítězslava, obvinivši jeho manželku jako cizoložnice, která proto nevinně i s kuchařem byla utracena.

"To mne bolí a mrzí velice. Nyní pak odvolávám vše, co jsem tehdy výkra, i doznávám, že hraběka a kuchař byli nevinni. Prosím, byste to oznámiti hraběti a zároveň, že jsem to učinila z návodu Golova."

Věc ta bez problémů oznámena hraběti Vítězslavu, který poznal nyní, že oklamán Golem dal zahubiti ubohou manželku i s dítětem.

Zoufalství se ho zmocnilo i zvolal:

"Ach, drahá Genovefo! Jak velikou krivdu jsem tobě učinil.

Jak se za to zodpovíti před Bohem? Zapříšáhám tě, bys nežalovala na mne před Bohem a odepustila mi těžké moje provinění. Ta pak, podvodní Golo, jsi jedinou příčinou mého zločinu a boluty rahu mé manželky a mého syna. Jak bude se pomstil na tobě a jakou smrti shladil tebe?"

Zloba i lítost rozrývaly srdce jeho, a snažil se od té doby by vypáral zlosyna toho.

Golo byl již dva roky pryč a hrabě nevěděl, jak by ho polapil. Pořád mu líst, ve kterém projevil užívání své nad tím, že ho opustil, a po kolik dní očekával hosty ostatní.

Ku dni tří králů chystal hrabě veliký lov a hody i pozval k nim porodila v žárlí? Není více na živé?"

"Jest to pravý záruk, že posužíme," odvěce Genovefa, "já sama nebyla bych je návila, avšak Bůh

mi seslal tu laň, která je kojila dva krátké denně."

V tom příběhl Boleslav, zahalen v kůži, nesla v rukou kořinky.

Užev cizího muže ulek se a zvolal:

"Matko, co to za divokého muže u tebe, bojím se ho."

Ona řekla:

"Neboj se, milý synu, a pojď jen sem, muž ten neublíží tobě."

Hrabě pravil:

"Jest to náš milý syn."

Ona odvětila:

"O jest on."

Hraběti pukalo srdeční litost, když užel syna svého v takové bílé.

Když pak dítě se přiblížilo, řekla mu matka:

"Viz milý synu, tohoto otce tvého, jdi a polib mu ruku."

Dítě poslechl, hrabě pak je chopil na ruce a tiskl k srdci i líbal je bez ustání nemoha pro lítost pronést nič jiného, leč:

"Ach, můj nejmilejší synáčku, mě předrahě dítě?"

IX.

Hrabě potom zatroubil na lesní roh, by svolal veskerou družinu lovecou.

Všichni přikvapili a podivili se nemálo, uževše podivný zjev ženským; laň šla s ní. Boleslav nebyl tu právě, odešel do lesa hledati kořinky.

Hrabě ji hodil plášt, do kterého se zahalila, jak mohla, i vysyla z jeskyně; laň šla s ní. Boleslav nebyl tu právě, odkud jest.

Ona odvětila:

"Pan, jsem ubohá nahá žena. Mámlivý vyjít k vám, hodej mi šat, bych zakryla nahotu svou."

Hrabě ji hodil plášt, do kterého se zahalila, jak mohla, i vysyla z jeskyně; laň šla s ní. Boleslav nebyl tu právě, odkud jest.

Hrabě divil se zjevu tomu i táhal se, kdo a odkud jest.

Ona odvětila:

"Pan, jsem ubohá žena, jež prehla sem, poněvadž mne i s dítětem chtěli zavraždit."

Hrabě vyptával se dalek, jak se to stalo, načež ona pravila:

Provadala jsem se za šlechtice, jenž myslil, že jsem mu nevěrnou, a poručil mě i s děckem zabiti. Sluhové sličovali se nade mnou a darovali mi život s podmínkou, bych zůstala v této poušti; jest tomu nyní sedm roků."

Vítězslav se zachvěl vzpomínaje na svou chof, pohledl jí v obličeji, ale nepoznal ji.

Táhal se dalek:

"Povězte mi jméno své a manžela svého."

Ona pak řekla:

"Manžel můj sluje Vítězslav a já ubohá nazývám se Genovefa."

Hrabě ulek se, jak by hrom byl vedle něho udeřil; spadl s koněm jako zabitý.

Po chvíli se vzhopil řeka:

"Genovefo, ach, Genovefo, jeste vy to?"

Ona řekla:

"Milý Vítězslave, jsem nešťastná Genovefa."

Slyz výhrky hraběti z očí, takže nemohl dlouho ani slova pronesti.

S pláčem a kleče pravil konečně:

"Ach, má drahá Genovefo! V jak bídém stavu nalezám vás!"

Bolu budí žalováno! Já zlosyn nejem hoděn, že mne zem nosí, za sluhuji by peklo se otevřelo a mne pohtilo. Jsem jedinou příčinou být vaši. Ó, běda mně mé duši!

Kterak odpovím před bohem za to a napravím ti velikou krivdu? Odpuště mi, drahá Genovefo, pro ukržovaného spasitele, jenž také odpuštěl neprátele svým. Nevstaň dříve, pokud mi neodpuštěst a nebudu potěšen, pokud mi nedáte dobré slovo."

Ubohá hraběnka byla tak dojata že pro pláč nemohla promluvit, až pak konečně vzlykají pronesla tato slova:

"Nemrnu se tak, milý Vítězslave! Ne vinnou vaši, nýbrž vůli boží ocela jsem se v této poušti. Odpouštěm vám a dřívno jsem vám odpustila."

Podala pak hraběti ruku a zdvihla ho.

Zarmoucen stál tu hrabě, pohlížejí na ztrápenou ženu, pukalo mu srdce, když dřívce tak spanilý oběj nyní viděl tak zpotvořený.

Pocítil účtu, jako by stál před světicí.

Konečně vzdychna si pravil:

"A kde jest dítka, které jste vydala?

"Jest to pravý záruk, že posužíme," odvěce Genovefa, "já sama nebyla bych je návila, avšak Bůh

mi seslal tu laň, která je kojila dva krátké denně."

V tom příběhl Boleslav, zahalen v kůži, nesla v rukou kořinky.

Užev cizího muže ulek se a zvolal:

"Matko, co to za divokého muže u tebe, bojím se ho."

Ona řekla:

"Neboj se, milý synu, a pojď jen sem, muž ten neublíží tobě."

Hraběti pukalo srdeční litost, když užel syna svého v takové bílé.

Užev cizího muže ulek se a zvolal:

"Matko, co to za divokého muže u tebe, bojím se ho."

Ona řekla:

"Jest to náš milý syn."

Ona odvětila:

"O jest on."

Hraběti pukalo srdeční litost, když užel syna svého v takové bílé.

Užev cizího muže ulek se a zvolal:

"Matko, co to za divokého muže u tebe, bojím se ho."

Ona řekla:

"Jest to náš milý syn."

Ona odvětila:

"O jest on."

Hraběti pukalo srdeční litost, když užel syna svého v takové bílé.

Užev cizího muže ulek se a zvolal:

"Matko, co to za divokého muže u tebe, bojím se ho."

Ona řekla:

"Jest to náš milý syn."

Ona odvětila:

"O jest on."

Hraběti pukalo srdeční litost, když užel syna svého v takové bílé.

Užev cizího muže ulek se a zvolal:

"Matko, co to za divokého muže u tebe, bojím se ho."

Ona řekla:

"Jest to náš milý syn."

Ona odvětila:

"O jest on."

Hraběti pukalo srdeční litost, když užel syna svého v takové bílé.

Užev cizího muže ulek se a zvolal:

"Matko, co to za divokého muže u tebe, bojím se ho."

Ona řekla:

"Jest to náš milý syn."

Ona odvětila:

"O jest on."

Hraběti pukalo srdeční litost, když užel syna svého v takové bílé.

Užev cizího muže ulek se a zvolal:

"Matko, co to za divokého muže u tebe, bojím se ho."

Ona řekla:

"Jest to náš milý syn."

Ona odvětila:

"O jest on."

Hraběti pukalo srdeční litost, když užel syna svého v takové bílé.

Užev cizího muže ulek se a zvolal: